

Plinătatea Dumnezeirii

„Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El ... Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” (Coloseni 1.19; 2.9).

Când psalmistul privește lumea din jurul lui, el exclamă: „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune. Pământul este plin de bogățiile Tale.” (Psalm 104.24). În epistola către Coloseni capitolul 1 credinciosul este invitat să contemple lucrări mult mai mari decât acestea, lucrări cu conținut mult mai larg. Când el citește aceste versete, fie ca el să se adapteze vorbirii psalmistului și să exclame: O, Doamne, Tu, Fiul dragostei Tatălui, cât de multe sunt lucrările puterii Tale și ale dragostei Tale! Pământul și cerurile sunt pline de bogățiile gloriei Tale și ale harului Tău!

În enumerarea făcută de apostol acestor glorii ale Fiului putem observa ordinea lor sfântă – o armonie a cerului mai presus de puterea spiritului inventiv omenesc. Vedem mărturiile gloriei Sale împărțite în două categorii. Acestea sunt:

- (1) Lucrările puterii și înțelepciunii Sale în a in te de întruparea Sa ca om, și
- (2) lucrările harului Său și credincioșiei Sale după întruparea Sa ca om.

Prima grupă (1) cuprinde totalitatea creației primare în toată dimensiunea și măreția ei: noi privim pe Fiul „în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor” ca și Creator și Susținător al întregului univers (Coloseni 1.15-17). Grupa a doua (2) cuprinde lucrarea Sa în domeniul noii creații: vedem aici ca rezultat final desființarea păcatului și împăcarea tuturor lucrurilor în dreptate pe pământ și în ceruri (Coloseni 1.18-20).

Această priveliște vastă a lucrărilor Domnului este minunată în ochii noștri, și noi recunoaștem cu bucurie, că punctul central personal al tuturor acestora este Fiul dragostei Tatălui, în care plăcerea întregii plinătăți a Dumnezeirii era să locuiască în El. În El noi avem deja acum răscumpărarea, iertarea păcatelor (versetul 14); și de pe această platformă mică din interiorul Împărăției Sale, pe care dragostea răscumpărătoare ne-a așezat de neclintit, privim, luminați prin revelațiile lui Dumnezeu, în afară în depărtarea nesfârșită a veșniciei, și recunoaștem cu desfătare sfântă gloriile nenumărate ale Fiului veșnic, Cel care El Însuși umple totul (Efeseni 4.10).

Plinătatea locuiește în Cel care împacă

În această secțiune trebuie să ținem seama, că revelarea plinătății, care locuiește permanent în Fiul, este legată cu lucrarea Sa de împăcare (Versetele 18-20), mai mult decât cu lucrarea Sa de creare (versetele 15-17). În această diferențiere recunoaștem clar cu câtă gelozie Duhul Sfânt veghează ca onoarea Fiului să fie păstrată! Împăcarea include desființarea păcatului din cerurile murdărite și de pe pământul pătat. Mână în mână cu amintirea acestei lucrări merge explicația, că era buna plăcere a întregii plinătăți să locuiască în Împăciuitor (versetul 19); toată gloria Sa personală în Dumnezeire se arată în felul cum El a făcut lucrarea de răscumpărare.

Această lucrare de împăcare necesita vărsarea sângelui, crucea, și moartea însăși (versetele 20 și 21); a produs aceasta în vreo măsură oarecare o întrerupere în gloria personală lăuntrică a Fiului lui Dumnezeu? Sau vor unii să tragă iarăși concluzia, că Fiul ar ocupa un rang

subordonat în Dumnezeire, deoarece vrăjmașii lui Dumnezeu au fost împăcați cu El prin moartea Fiului Său (Romani 5.10), și pentru că moartea este atribuită Fiului, și nu Tatălui, și nici Duhului Sfânt?

Toate astfel de întrebări și gânduri lingușitoare sunt presimțite aici și li se răspunde; căci Duhul scrie: „*Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El*” (versetul 19). Fiul nu ocupă nici o poziție subordonată sau de rangul doi în Dumnezeire, căci toată plinătatea Dumnezeirii are o locuință permanentă în El. Nu era o plinătate incompletă, și nici măcar numai o parte din plinătate, ci era plinătatea în toată dimensiunea ei, nu lipsea nimic din Dumnezeire și nimic nu o diminua în vreun fel oarecare sau în vreun moment oarecare. El este „*Fiul Celui binecuvântat*” și „*Dumnezeu binecuvântat în veci*” (Marcu 14.61,62; Romani 9.5).

Plinătatea este personală

Mai mult chiar, plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în Fiul. De aceea plinătatea nu este o însușire sau o caracteristică abstractă. Sentimentul bunei plăceri sau al desfătării poate lua naștere numai într-o persoană. Era Dumnezeu Tatăl, Cel care Și-a exprimat buna Sa plăcere pentru Fiul Său preaiubit pe muntele sfânt (2 Petru 1.17). Însă această secțiune din epistola către Coloseni în sens strict nu vorbește despre buna plăcere, pe care o avea Tatăl, ci era „*toată plinătatea*”, și ea dă un indiciu nerostit cu privire la o Persoană, care are plăcere „*să locuiască în El*”, în Fiul întrupat ca Om.

În afară de aceasta „*locuirea*” și „*împăcarea*” exprimă ambele o activitate personală; și se spune categoric, că era buna plăcere a întregii plinătăți să locuiască în El și la fel prin El să împace toate lucrurile cu Sine. De aceea este o Persoană, care stă înaintea ochilor Duhului inspirat, și nu poate fi nimeni altul decât Fiul în Dumnezeirea Sa, El fiind subiectul pe parcursul întregii secțiuni. Observă cum pronumele din versetele 19 și 20 se referă permanent la El, Fiul: „*în El*” – „*crucea Lui*” – „*prin El*” – „*pentru El*” – „*prin El*”. „*Toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El și ... să împace toate lucrurile cu sine (cu Fiul)*”.

Valoarea spirituală pentru noi a gloriei personale a Fiului

Deci învățătura despre răscumpărare și împăcare este legată așa de strâns cu gloria personală a lui Hristos nu numai în scopul învățării noastre, ci și pentru a trezi în noi adorarea. Ceea ce mișcă inimile noastre este privirea și cunoașterea Persoanei care a murit și a suferit. Chiar și Toma cel rezervat a strigat atunci când a văzut mâinile și coasta Mântuitorului înviat: „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*”

Caracteristica principală în învățătura preoțească din Coloseni 1 este drept urmare, că Fiul ocupă în toate locul întâi, locul de prioritate. Fie că este vorba de exercitarea activității Lui de mijlocire, ori în altă privință – plinătatea Dumnezeirii posedă în El un domiciliu permanent. Deoarece Dumnezeu era în Hristos, Dumnezeu a fost revelat în chip desăvârșit în carne printre oameni. Dumnezeu, Cel care este lumină, și Dumnezeu, Cel care este dragoste, a luminat din El. Întunericul oamenilor nu a înțeles lumina, el nu s-a lăsat luminat; nici vrăjmașia omului nu a dispărut dinaintea acestei desfășurări a dragostei. A trebuit din partea

lui Dumnezeu să se facă mai mult pentru omul decăzut, ca să fie biruite barierele care stăteau împotriva luminii și dragostei Sale.

Era nevoie de împăcare, și despre aceasta vorbește secțiunea noastră acum. Pacea putea fi făcută numai „prin sângele crucii Lui”. Prin acesta suntem noi, cei care credem, împăcați acum; și pe aceeași bază în viitor va fi împăcat universul întreg al lucrurilor cerești și pământeste și va deveni o scenă a plăcerii divine. Căci așa cum toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El, tot așa plinătatea își va găsi plăcerea să împace totul cu Sine¹, sau cu El.

Nu suntem noi bucuroși să posedăm astfel de revelații? Cât de plăcut este pentru sufletul nostru să descoperim în această secțiune că universul întreg, care acum este stricat prin păcat și vrăjmășie față de Dumnezeu, va fi împăcat cu El, în Cel care locuiește toată plinătatea – cu Fiul dragostei Tatălui!

„Ceea ce Tatăl a văzut,
Doamne, ce acolo s-a făcut,
Nu putem pricepe;
Dar și noi vedem deja
Glorii în Persoana Ta,
Nespuse de mărețe!”

Scrierea cursivă în versetul 19

Ediția veche a traducerii în limba engleză redă Coloseni 1.19 în felul următor: „Căci a plăcut Tatălui ca în El să locuiască toată plinătatea” (de asemenea și Scofield Ref. Bible). Traducerea literală este: „*Căci era plăcerea întregii plinătăți să locuiască în El*”.

Faptul că cuvântul „Tatălui” în această traducere este scris cursiv dovedește că traducătorii au trebuit să recunoască, *că aceste cuvinte nu se găsesc în originalul din limba greacă* și că cuvintele adăugate redau interpretarea lor asupra acestei secțiuni, și anume: a fost plăcerea Tatălui ca toată plinătatea să locuiască în Fiul Său. Ca adevăr general, această plăcere a Tatălui față de Fiul Său este fără îndoială adevărată, dar se pune întrebarea, dacă acesta este adevărul făcut cunoscut prin această secțiune. Și o cercetare scurtă arată că această interpretare este de nesusținut, căci ea trece cu vederea sau nu ține seamă de subiectul gramatical al verbului „*era plăcerea*”: este „întreaga plinătate”; și de aceea cuvântul „Tatălui” a fost introdus fără autoritatea textului în această secțiune.

În afară de aceasta cuvintele scrise cursiv încurcă toată gramatica frazei, care include versetele 19 și 20. Această frază conține ca verb principal „*era plăcerea*” și două verbe subordonate la indicativ: „*să locuiască*” și „*să împace*”, ambele referindu-se la subiectul „întreaga plinătate”. Textul a fost redat corect de către W. K.: „*I-a plăcut întregii plinătăți să locuiască în El și prin El să împace tot universul cu sine*”.

¹ Ține seama de New Translation a lui J. N. Darby și adnotarea sa la locul din Coloseni 1.19; 2.9. Se observă că în acest context el folosește de trei ori pronumele neutru: „să împace totul cu sine” (versetul 20); „El (în engleză ,it’) a împăcat acum” (versetul 21); „să prezinte înaintea Lui” (versetul 22). Pronumele neutru este folosit în cazurile acestea ca să redea legătura sa gramaticală cu „plinătatea” (pleroma), ceea ce în limba greacă este de genul neutru.

Același erudit spune, atunci când vorbește despre E. R. (ediția revizuită a traducerii) și despre versetul 19, unde „se regăsește vechea greșală a ediției vechi ... Învățătura este la fel de rea ca și traducerea; în epistola noastră ele degradează atât pe Fiul cât și pe Duhul Sfânt, și tocmai în secțiunea în care subiectul principal este restaurarea gloriei lui Hristos în orice privință”.

În cel mai bun caz se poate spune despre redarea obișnuită a versetului, că ea conține o parte din adevăr; dar cât de mare este partea care ne este răpită! Căci în această epistolă se folosește cuvântul „plinătate” ca să caracterizeze totalitatea naturii, puterilor și însușirilor Dumnezeirii. Această expresie nu include în sine numai pe Tatăl, ci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au avut plăcere să locuiască în El. Era plinătatea; mai mult, toată plinătatea, tot ce se unește în Dumnezeu.²

În capitolul 2 versetul 9 se folosește aceeași expresie într-o frază cu referire la Fiul: „*Căci în El (Fiul) locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii*”. Toate acestea, ceea ce este inerent Dumnezeirii, au o locuință permanentă în El. Adaosul „*Dumnezeirii*” nu apare în capitolul 1.19, deoarece în contextul anterior (versetele 15-17) Dumnezeirea Fiului, sau faptul că El este Dumnezeu, este scoasă în mod deosebit în evidență, și acest adevăr este inclus în cuvintele „*toată plinătatea*”. Drept urmare J. N. D. pune cuvântul „*Dumnezeirii*” din Coloseni 1.19 în paranteză. Observă traducerea nouă și adnotarea bogată în învățătură, care este făcută acolo cu privire la aceste cuvinte.

Cuvântul „Dumnezeire”

Hristos este totul pentru noi, și Biblia ne revelează deseori binecuvântările pe care harul ni le-a dat în strânsă legătură cu revelarea gloriilor lui Hristos, în care ele au devenit partea noastră. În această legătură ni se amintește că El este Etalonul și Garantul a tot ce noi am primit. În mod corespunzător găsim aici că plinătatea fericirii noastre este legată cu plinătatea Persoanei lui Hristos: „*Căci în El (Fiul) locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El*” (Coloseni 2.9,10).

Această comunicare făcută nouă este un adevăr minunat referitor la Domnul nostru demn de adorare. *În El S-a coborât la noi toată plinătatea Dumnezeirii – trupește; și noi avem de asemenea în El această plinătate și desăvârșire, care sunt necesare pentru primirea noastră la Dumnezeu!* Fiul devenit Om este deci Mijlocitorul nostru desăvârșit între Dumnezeu și Om; în El Dumnezeu stă înaintea credinciosului și în El credinciosul stă înaintea lui Dumnezeu, primit și grațiat.

Dumnezeirea, cuvântul care se reliefează în această secțiune, este un cuvânt care exprimă substantivul inițial „theotes”. Cuvântul Dumnezeirea desemnează pe Dumnezeu în natura

² Remarcile următoare ale lui W. K. referitoare la adaosul „Tatălui” pot să fie un ajutor suplimentar. „Avem un mod de exprimare deosebit în secțiunea aceasta, care ar putea să ademenească pe traducătorii în limba engleză să adauge în versetul 19 cuvântul „Tată”. Dacă presupunerea mea este adevărată, aceasta este din cauza versetului 20 – „să împace cu Sine”: ei nu au putut pricepe ce ar putea să însemne „cu Sine”, dacă nu ar fi „cu Tatăl”; dar eu cred că contextul este intenționat alcătuit așa, că se intenționa să ne arate – ar trebui să mă rătăcesc foarte mult, dacă nu ar fi așa – că toată plinătatea Dumnezeirii locuia în Hristos: nici una din Persoanele individuale ale acestei plinătăți divine nu a acționat excluzând celelalte persoane. Ele toate aveau un scop, nu scopuri asemănătoare, așa cum ar putea avea unele creaturi, ci aveau unul și același scop. De aceea nu este vorba de a compara o Persoană cu alta, ci mai degrabă de a explica, că toată plinătatea a avut plăcere să locuiască în El. Intenționat în această secțiune s-a exprimat așa sub această formă generală” (Lectures on the Colossians).

absolută a Ființei Sale, include tot ce El este în Sine Însuși, și în nimeni altcineva nu se găsește, decât numai în El Însuși.

Cu privire la această folosire recunoscută este o neînțelegere a înțelesului natural al cuvântului, când se spune, așa cum au făcut unii nu demult, că cuvântul Dumnezeire permite o legătură cu creația, ca și cum „-ire” ar însemna Capul creației. Această explicație este falsă, în acest cuvânt nu se găsește nimic care să facă aluzie la o legătură sau relație cu ea. Înțelesul cuvântului „Dumnezeire” este redat în dicționare prin „personalitatea divină” – „natura divină sau ființa divină” – „caracteristica sau însușirea de a fi Dumnezeu”. De aceea cuvântul „Dumnezeire” poate fi folosit pe drept ca să se desemneze Cel absolut. (În limba engleză se folosește și cuvântul „Deity”, care este înrudit cu cuvântul latin deus = Dumnezeu).

„Isuse, Nume pe veci unic,
Mângâietor, plăcut nespus,
Toți îngerii adoră veșnic
Și-admiră slava Ta de sus!
Dumnezeirea cea de sus
Se află-n Tine, scump Isus!”

Folosirea expresiei „caracter divin”

Este potrivit în locul acesta să ne referim la expresia „caracter divin”, care se deosebește de cuvântul Dumnezeire, cu care totuși uneori este confundată. Dumnezeire este – așa cum s-a spus – traducerea fidelă a cuvântului în limba greacă „theotes”, care se întâlnește numai în Coloseni 2.9. Acest cuvânt înseamnă „Dumnezeu în sens absolut” (J. N. D.) și se deosebește în înțeles de cuvântul theiotes, care se întâlnește în Romani 1.20, și care desemnează mai mult caracterul lui Dumnezeu, ca Dumnezeu Însuși.

Cuvântul din epistola către Romani este folosit de apostol cu privire la ce se poate recunoaște despre Dumnezeu în lucrările din natură – maiestatea Sa creatoare, puterea și înțelepciunea. Aceste însușiri sunt incluse în theiotes a Sa, caracterul divin, dar nu constituie existența Sa reală. Pe de altă parte toată plinătatea theotes locuiește trupește în Hristos.

Ca să se scoată în evidență această diferență importantă între cele două cuvinte, cuvântul „Dumnezeire” din Romani 1.20 a fost redat prin cuvântul „divinitate” (Luther, vezi și studiul „Notes on Romans” de W. K.). Cuvântul „Dumnezeire” a fost rezervat pentru redarea cuvântului „theotes” din Coloseni 2.9, unde atât cuvântul însuși cât și contextul în care el stă necesită acest sens absolut.

Este totdeauna bine, să se ia seama la înțelesul inspirat al cuvintelor biblice, în mod deosebit al acelor care se referă la Persoana demnă de adorare a Domnului nostru. Și cu privire la tăgăduirile, care devin tot mai mari, și la degradările Fiului veșnic preamărit este deosebit de important să se constate aceste diferențe între expresiile „Dumnezeire”, pe de o parte, și „divinitate”, pe de altă parte, și să ne gândim că această ultimă expresie niciodată nu trebuie privită ca având același înțeles.

Ca dovadă că această atenționare cu privire la această ambiguitate nu este de prisos, vrem să ne amintim că o binecunoscută serie de prelegeri despre dumnezeirea lui Hristos a fost nepriceput intitulată „Divinitatea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. Regretabil este și faptul că mulți vorbesc despre „Domnul nostru divin”, uitând cum ei printr-o astfel de

„laudă slabă” degradează pe Acest binecuvântat, atunci când fac o descrie așa de inexactă despre El, la care Arius, Socinus și aceia care nu aduc „*învățătura lui Hristos*” ar face aceasta fără nici o problemă. Noi vrem să năzuim, ca în cadrul acestei teme sfinte, care este mai presus de toate, să folosim cuvântul biblic, pentru ca vorbirea noastră să nu fie de condamnat, „*ca cel împotrivor să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi*” (Tit 2.8).

„Nume Isus! Cin’ pătrunde
Adâncimea, slava Ta!
Cine haru-Ți și iubirea
Să vestească, va putea?
Nepătrunsă e oricui
Plinătatea Numelui!”